

Arrest

**nr. 55 595 van 4 februari 2011
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, op 10 november 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 8 oktober 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 5 januari 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 januari 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat L. LUYTENS, loco advocaat A. HENDRICKX, en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De voornaamste gegevens van de zaak kunnen als volgt worden samengevat:

1.1. X, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, is volgens haar verklaringen het Rijk binnengekomen op 15 maart 2010 en heeft zich dezelfde dag vluchteling verklaard.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoekster op 23 maart 2010 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgedragen aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoekster werd gehoord op 21 september 2010.

1.3. Op 8 oktober 2010 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 11 oktober 2010 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaart de Syrische nationaliteit te bezitten en geboren te zijn in 1958 in Khoewitla al Soefla, provincie Hassaké. Toen u huwde met I.(...) Y.(...) (O.V. 6.595.777), verhuisde u naar Qameshli stad. Uw echtgenoot kwam aan de kost als aannemer. Jullie verklaren orthodoxe christenen te zijn, maar uw echtgenoot had twee Koerdische werknemers in dienst en werkte met een Koerdische vennoot. Zijn arbeiders werden gearresteerd. De autoriteiten lieten uw man niet gerust omwille van hen, namen hem vaak mee en wilden dat hij zijn Koerdische arbeiders zou ontslaan. De families van deze arbeiders bedreigden jullie omwille van het ontslag. Met Kerstmis 2009 liet de Koerdische vennoot van uw man twee Koerden in jullie huis logeren terwijl jullie naar Khoewitla dorp waren Kerstmis gaan vieren. De neef van uw man is daar komen zeggen dat de twee Koerden bij jullie thuis gearresteerd waren. Uw man mocht niet meer naar huis gaan en dook onder. U bleef in het dorp tot Nieuwjaar en trok dan naar uw moeder. Op 1 maart 2010 vervoegde u uw man met uw jongste zoon en jullie verlieten Syrië. Na een week in Turkije kwamen jullie per vrachtwagen naar België en verklaarden zich hier vluchteling op 15 maart 2010.

B. Motivering

Na uw gehoor op 21 september 2010 op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS), dient te worden vastgesteld dat noch de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus u kan worden toegekend en wel om de volgende redenen.

De door u neergelegde identiteitskaart ondersteunt weliswaar uw herkomst, die door het CGVS niet ter discussie wordt gesteld, maar niet de aangehaalde feiten. De door u voorgehouden reisroute kan niet overtuigen. U weet niet eens langs welke landen u gepasseerd bent van Turkije naar hier. Dit is weinig aannemelijk daar er van uit kan worden gegaan dat u zich hieromtrent op zijn minst zou hebben geïnformeerd (Gehoorverslag CGVS, 21 september 2010, p. 9). U kan ook geen enkel reisbescheiden voorleggen en bewijst uw reisweg niet: u toont niet aan wanneer u uw land verlaten heeft, noch wanneer u in België aankwam. U maakt op die manier op vrijwillige wijze iedere controle van uw reisweg onmogelijk. Dergelijke houding houdt een negatieve indicatie in voor de geloofwaardigheid van uw asielaanvraag. Verder dient erop gewezen te worden dat u zichzelf tegenspreekt met betrekking tot uw paspoort. Voor de Dienst Vreemdelingenzaken verklaart u geen paspoort gehad te hebben (Verklaring Dienst Vreemdelingenzaken, 23 maart 2010, punt 21). Nochtans verklaarde u voor het Commissariaat-generaal dat u vorig jaar gepoogd heeft naar Duitsland te reizen voor het huwelijk van uw dochter en dat u zich met het doel om een visum te bekomen met een paspoort aangemeld heeft bij de ambassade van Duitsland in Damascus (Gehoorverslag CGVS, 21 september 2010, p. 4). Bij confrontatie met uw verklaring ten overstaan van de Dienst Vreemdelingenzaken, stelt u nu geen paspoort te hebben. Wanneer u erop gewezen wordt dat u er wel een gehad heeft, beaamt u en stelt u er geen te hebben toen u naar hier kwam en dat de paspoorten die jullie hadden vervallen zijn (Gehoorverslag CGVS, 21 september 2010, p. 12). Dit antwoord kan evenwel niet overtuigen aangezien de vraagstelling voor de Dienst Vreemdelingenzaken zeer duidelijk sloeg op zowel heden als verleden: "Had of heeft u een reispaspoort?" (Verklaring Dienst Vreemdelingenzaken, 23 maart 2010, punt 21). Tegenstrijdige verklaringen over identiteitsdocumenten waaruit uw reisweg en reistijden kunnen afgeleid worden, geven een negatieve indicatie met betrekking tot uw asielaanvraag. U maakt aldus noch middels documenten noch middels coherente en verifieerbare verklaringen uw reisweg aannemelijk.

Uit uw asielaanvraag blijkt dat u uw asielaanvraag baseert op de motieven ingeroepen door uw echtgenoot I.(...) Y.(...) (O.V. 6.595.777). Gezien er ten aanzien van uw echtgenoot een weigering van de vluchtelingenstatus en een weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen, kan er ook in uw hoofde niet worden gesteld dat u in uw land van herkomst een risico loopt zoals begrepen onder de Conventie van Genève en hebt u ook niet aannemelijk gemaakt een reëel risico te lopen op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming.

Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legt u niet enkel uw identiteitskaart neer, maar tevens de identiteitskaart van uw minderjarige zoon die zich ook in België bevindt. Uw echtgenoot legde tevens zijn identiteitskaart en rijbewijs neer. Deze veranderen niets aan bovengenoemde bevindingen daar zij enkel betrekking hebben op hun identiteit die niet ter discussie staat. Uw echtgenoot legt tevens nog een attest neer van medische zorgen die hem in België verstrekt zouden zijn naar aanleiding van mishandelingen die hij in Syrië zou ondergaan hebben. Er ligt echter geen enkel bewijs voor van een oorzakelijk verband tussen de vastgestelde verwonding en of littekens en de voorgehouden feiten. Tenslotte is er een kopie van een aanhoudingsbevel neergelegd maar aan kopies kan geen bewijswaarde toegekend worden daar deze gemakkelijk te vervalsen zijn.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. "

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Uit de gegevens van het dossier blijkt dat verzoekster haar aanvraag om erkenning als vluchteling of om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus verbindt aan deze van haar echtgenoot, I. Y.. Zij roept geen eigen motieven in.

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft bij arrest nr. 55 594 van 3 februari 2011 de aanvraag om erkenning van de vluchtelingenstatus en om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus van I. Y. verworpen.

In dit arrest wordt als volgt gemotiveerd:

"2.1. In een enig middel, afgeleid uit de schending van materiële motiveringsplicht, voert verzoeker aan dat de weigeringsbeslissing niet gedragen wordt door deugdelijke motieven en onderneemt hij een poging om de motieven omtrent zijn reisweg, zijn paspoort, zijn vrees voor terugkeer en zijn documenten te weerleggen.

Aan het verzoekschrift wordt een 'origineel' aanhoudingsbevel, vergezeld van een vertaling, toegevoegd. Aan de nota van de verwerende partij wordt het Cedoca antwoorddocument SYR2009-044w toegevoegd.

2.2. *Verzoeker, een Syrisch christen, wordt volgens zijn verklaringen sinds 2004, na de arrestatie van zijn twee Koerdische werknemers, door de militaire veiligheidsdienst geconvoceerd en ondervraagd naar de reden waarom hij Koerdische werknemers in dienst had waarbij hij ook onder druk werd gezet de Koerden te ontslaan. Naar aanleiding van de arrestatie van zijn twee Koerdische werknemers tijdens het Newrozfeest van 2009, werd verzoeker opnieuw ondervraagd, nu ook over zijn samenwerking met de Koerdische ingenieur K. H. met wie hij samenwerkte voor de aankoop en verkoop van gronden en bouwwerken en van wie hij een percentage ontving. Verzoeker, die nog op een deel van het geld van K. H. wachtte, werd eind 2009 door K. H. gevraagd om twee Koerden met Kerstmis bij hem thuis onder te brengen terwijl verzoeker uithuizig was en verzoeker stemde hiermee in uit vrees zijn geld niet te krijgen. Nadat verzoeker door zijn neef ingelicht werd dat de twee Koerden bij hem thuis opgepakt waren, ontvluchtte hij samen met zijn gezin Syrië.*

2.3. *Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers asielaanvraag geweigerd omdat (i) hij noch middels documenten noch middels coherente en verifieerbare verklaringen zijn reisweg aannemelijk maakt gelet op het feit dat hij niet weet langs welke landen hij gepasseerd is op de weg van Turkije naar België, hij geen enkel reisbescheiden voorlegt en niet aantoont wanneer hij zijn land verlaten heeft en wanneer hij in België is aangekomen en hij zichzelf tegenspreekt met betrekking tot zijn paspoort, (ii) het erg opmerkelijk is dat verzoeker, die Koerden in dienst had die actief deelnamen aan Koerdische evenementen, niet op de hoogte is van het feit dat Newroz 2008 zo bewogen was in Qamishli dat er doden gevallen zijn, (iii) het onaannemelijk is dat verzoekers vennoot uitgerekend bij verzoeker, die reeds problemen had gehad met de militaire veiligheidsdiensten, twee Koerdische personen laat onderduiken die gezocht worden door de autoriteiten, (iv) verzoeker tegenstrijdige verklaringen aflegde over de politieke activiteiten van deze twee Koerden en de manier waarop hij van zijn neef vernam dat de Koerden waren gearresteerd, (v) het neergelegde aanhoudingsbevel slechts een kopie betreft waaraan geen bewijswaarde kan worden gehecht en hij tegenstrijdige verklaringen aflegde over de vraag of er al dan niet een proces tegen hem liep, (vi) de identiteitskaarten van zijn vrouw en zoon slechts betrekking hebben op hun identiteit, dewelke niet ter discussie staat, en (vii) het medisch attest geen enkel bewijs vormt van een oorzakelijk verband tussen de vastgestelde verwonding en/of littekens, en de voorgehouden feiten.*

2.4. *De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over volheid van rechtsmacht, dit wil zeggen dat hij het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Door de devolutive kracht van het beroep is de hele zaak op de Raad overgegaan met al de feitelijke en juridische vragen die daarmee samenhangen. In het kader van zijn declaratieve opdracht, namelijk het al dan niet erkennen*

van de hoedanigheid van vluchteling en het al dan niet toekennen van het subsidiaire beschermingsstatuut, aan de hand van alle elementen van het dossier, herneemt hij de zaak volledig ongeacht het motief waarop de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bestreden beslissing heeft gesteund.

2.5. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (R.v.St., nr. 163.124, 4 oktober 2006; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr.205). In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204).

2.6. Vooreerst dient te worden vastgesteld dat verzoekers verklaringen met betrekking tot zijn paspoort incoherent zijn. Zo antwoordt hij bij de Dienst Vreemdelingenzaken op de vraag "Had of heeft u een paspoort", ondubbelzinnig "Neen ik heb geen paspoort gehad". Tijdens zijn gehoor bij het Commissariaat-generaal verklaarde verzoeker daarentegen dat hij wel een paspoort heeft gehad, doch dat hij dit paspoort nadat het was verlopen heeft weggegooid (gehoor, p. 9). Verzoekers poging om deze incoherentie te ontcrachten door voor te houden dat "het heel duidelijk is dat verzoeker ooit een paspoort gehad heeft (ter gelegenheid van het familiebezoek), maar dat hij nu geen paspoort meer heeft", kan de Raad niet overtuigen omdat ook zijn echtgenote ondubbelzinnig bij de Dienst Vreemdelingenzaken verklaart "Neen, nooit gehad" en het niet geloofwaardig is dat verzoeker een vervallen paspoort weggooit, zonder om een verlenging te vragen of een nieuw aan te vragen gelet op het verblijf van zijn dochters en andere familieleden in Duitsland. Overigens blijkt uit de verklaringen van zijn echtgenote (adm. doss., stuk 3b, gehoor echtgenote, p. 4) dat zij één jaar geleden bij de ambassade van Duitsland in Damascus een poging ondernomen hebben een visum te bekomen voor het huwelijk van hun dochter Y. in Duitsland, wat hen werd geweigerd. Dat zij dat visum zouden hebben aangevraagd met een vervallen paspoort is ongeloofwaardig. Bovendien is het merkwaardig dat verzoeker ter terechtzitting stelt dat hij nog altijd in het bezit is van het oude paspoort en deze kan laten opsturen door zijn zoon. Voorts kan enkel vastgesteld worden dat verzoeker geen enkele toelichting kan verschaffen over zijn reisweg en meer bepaald de landen die zij zouden zijn gepasseerd tussen Turkije en België. Verzoekers verweer dat hij in een vrachtwagen reisde in een gesloten ruimte en het oordeel van het Commissariaat-generaal subjectief is, kan niet overtuigen vermits van de persoon die zijn land ontvlucht met de hulp van een smokkelaar redelijkerwijs kan verwacht worden dat hij de smokkelaar vraagt waar de vrachtwagen naar toe rijdt en langs welke landen. Dit klemt des te meer nu verzoeker familie heeft in Duitsland en Nederland, en van hem kan verwacht worden dat hij informeert of ze eventueel deze landen passeren. De Raad is dan ook van oordeel dat verzoeker dienaangaande de waarheid niet spreekt zodat deze vaststellingen de geloofwaardigheid van zijn verklaringen ondermijnen.

2.7. Hoe dan ook, de Raad wijst er op dat van een asielzoeker mag verwacht worden dat deze, gelet op het belang ervan voor de beoordeling van zijn asielaanvraag, de feiten die de oorzaak waren van zijn vlucht uit het land van herkomst nauwkeurig, zorgvuldig en op een coherente en geloofwaardige manier weergeeft aan de overheden, bevoegd om kennis te nemen van de asielaanvraag, zodat op grond van dit relaas kan worden nagegaan of er in hoofde van de asielzoeker aanwijzingen bestaan om te besluiten tot het bestaan van een gevaar voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève (R.v.St., nr. 114.816 van 22 januari 2003; R.v.St., nr. 139.148 van 12 januari 2005).

Bij nalezing van het gehoorverslag dient echter te worden vastgesteld dat verzoekers relaas incoherent is en chronologisch niet klopt. Zo stelt hij tijdens het gehoor het volgende: "In februari 2008 heeft de ingenieur in kwestie gezegd dat hij twee personen thuis wou hebben. Wij gingen in het weekend vaak naar ons dorp en de ingenieur heeft gezegd terwijl je er niet bent, kan je twee personen herbergen. De ingenieur heeft gronden gekocht, percelen om huizen op te bouwen en hij heeft ze gekocht op mijn naam. We kochten die gronden, hij zette ze op mijn naam, we bouwden er huizen op en hij verkocht ze en hij gaf me een zeker percentage. Dit tot 2009, tot 21 maart 2009, dan was het Newrozfeest en mijn arbeiders werden die dag opnieuw gearresteerd. De militaire veiligheid is me bij mij thuis komen halen en daar in hun bureau hebben ze mij ondervraagd. Ze hebben mij gevraagd waarom ik gronden kocht en die verkocht aan Koerden. Ik heb hen de waarheid gezegd dat ik een zeker percentage opstreek van die handel. Ze hebben gezegd dat ik dat niet kon doen. De agent van de militaire veiligheidsdienst heeft

me gefolterd, hij gaf mij een schop vanachter en ik ben op de grond gevallen. Daardoor bloedde het gedurende twee maanden, zelfs als ik naar hier gekomen ben bloedde het nog. (...) Eens ik thuis was heb ik mijn arbeiders gezegd dat ze niet meer bij mij konden werken, dat het gedaan was. Ze zijn naar hun thuis gegaan en hun families zijn me komen bedreigen, dat als ik ze niet zou laten werken, ze me zouden doden. (...) Ik was echt bang en dacht aan vluchten. Dan is ingenieur H. me komen zien, want ik had geld van hem. Hij heeft me gezegd dat ik met Kerstmis, als ik naar het dorp zou gaan, dat hij twee personen in mijn huis wou herbergen. Ik heb daar wat over nagedacht dat als ik zou weigeren hij mij mijn geld niet meer zou geven en dan heb ik het maar toegegeven. Wij zijn naar dorp gegaan. 25 december is het Kerstmis en op 26 december werden die twee personen bij mij thuis gearresteerd. Mijn neef is mij komen verwittigen, die kwam me vragen wie er bij mij thuis was. Ik moest niet terugkeren of ik zou gevangen gezet worden. Ik ben van het dorp naar Mahata Tel Zowan bij verwanten gegaan. Mijn vrouw en de kinderen zijn bij mijn schoonouders gegaan. Daar was ik verborgen maar het probleem geraakte niet opgelost en daarom besliste ik het land te verlaten. K.H. heeft de smokkelaar gevonden en zo hebben we het land verlaten.” (gehoor, onder het kopje “vluchtrelaas”, p. 10-11)

De Raad merkt op dat verzoeker in zijn relaas de feiten met betrekking tot de vraag van zijn vennoot K.H. eerst situeert in februari 2008 en later in december 2009, drie maanden voor verzoekers vertrek uit zijn land van herkomst. Het ontslag van zijn werknemers situeert hij in maart 2009 nadat hij hardhandig zou zijn behandeld bij een ondervraging naar aanleiding van de arrestatie van zijn werknemers tijdens het Newrozfeest op 21 maart 2009 terwijl hij bij de “extra vragen” stelt dat zijn werknemers door hem werden ontslagen “twee maanden voor ik naar hier kwam. Ik dierf hen niet eerder ontslagen want ik was bang dat ze me zouden doden. Nadat ik gekomen ben, bedreigt hun familie me. (...)” (gehoor, p. 16). Bij de “extra vragen” antwoordt verzoeker op de vraag “U bent nog een tweede keer gearresteerd door de autoriteiten? Ja, in 2008.”, een arrestatie “opnieuw over mijn arbeiders”, die verzoeker aanvankelijk niet vermeldt en waarover hij verklaart dat dit vier uren duurde en ze geen reden vonden om hem in de gevangenis te zetten (gehoor, p. 18). Wanneer onder de “extra vragen” wordt gepeild naar de arrestaties van verzoekers werknemers antwoordt hij “In 2004 en in 2009, naar aanleiding van Newroz” en vermeldt hij niet meer dat hij naar aanleiding van de aanhouding van zijn werknemers hardhandig zou zijn opgepakt door de militaire veiligheidsdienst (gehoor, p. 9) en beweert hij plots gearresteerd te zijn in “maart 2009 en juni 2009” (gehoor, p. 20), een tweede aanhouding in 2009 waar aanvankelijk geen sprake van is. Eerst werd hij door de familie van zijn werknemers in Syrië bedreigd, later luidt het dat de bedreiging er kwam nadat hij al in België was. De nieuwe versie in het verzoekschrift over de wijze waarop verzoeker door zijn neef werd ingelicht, te weten dat “zijn neef hem gebeld heeft, maar dat hij nadien zijn neef tevens gezien heeft in het huis van zijn zus, waar hij aanwezig was om haar gelukkige feestdagen te wensen”, ontkracht ook de vaststelling niet in de bestreden beslissing dat hij hierover een andere verklaring heeft afgelegd op de Dienst Vreemdelingenzaken in vergelijking met zijn verklaring dienaangaande bij het Commissariaat-generaal. In tegendeel, de huidige versie ondergraaft verder de geloofwaardigheid en de ernst van de vervolgingsfeiten omdat verzoeker nadat hij reeds op de hoogte was gebracht van het feit dat de gezochte Koerden bij hem thuis werden gearresteerd en hij beter niet naar huis kon komen, toch nog het risico neemt om naar zijn zus te gaan om haar gelukkige feestdagen te wensen. Deze incoherente verklaringen over de essentie van zijn relaas, met name de vervolgingsfeiten door de militaire veiligheidsdienst zijn Koerdische werknemers en de gezochte Koerden, ondermijnen de geloofwaardigheid van verzoekers relaas.

Daarenboven is het niet geloofwaardig dat verzoeker gedurende meer dan vijf jaar door de Syrische militaire veiligheidsdiensten gesommeerd wordt om zijn twee Koerdische arbeiders te ontslaan zonder dat zij daadwerkelijk actie ondernemen. Zo is het evenmin geloofwaardig dat verzoeker in maart 2009 de militaire veiligheidsdiensten opbiecht dat hij verdient aan de illegale koop/verkoop van gronden en appartementen, al dan niet aan Koerden, zonder dat zij juridische stappen ondernemen, verzoeker arresteren of nalaten zijn kompaan te arresteren. Tot slot is het niet aannemelijk dat verzoeker die reeds zou gevisieerd zijn door de militaire veiligheidsdienst en daarbij hardhandig zou zijn aangepakt in maart 2009 akkoord zou gaan om niet gedocumenteerde en gezochte Koerden (CGVS gehoor, p. 16, DVZ, p. 2) bij hem thuis te herbergen, vermits hij op die manier het risico loopt nogmaals aangehouden te worden en hij daardoor ook zijn gezinsleden, waaronder een zoon die rechten studeert, compromitteert.

Waar verzoeker in het verzoekschrift betoogt dat hij zich niet meer kan herinneren dat Newroz 2008 zo bewogen was, hij zelf geen Koerd was en hij zich niet te veel inliet met de activiteiten van zijn werknemers/vennoot, kan de Raad enkel vaststellen dat het op zijn minst merkwaardig is dat verzoeker die in Qamishli woont, Koerden tewerkstelt en een Koerdische vennoot heeft niet op de hoogte is van de doden die in Qamishli tijdens Newroz 2008 vielen.

2.8. Waar verzoeker ten slotte stelt ten tijde van zijn gehoor op het Commissariaat-generaal reeds in het bezit te zijn geweest van het originele aanhoudingsbevel, hij het toen vergeten mee te brengen was naar het Commissariaat-generaal en hij dit originele aanhoudingsbevel thans bij zijn verzoekschrift voegt, stelt de Raad vast dat verzoeker ook hier weer de waarheid niet vertelt vermits hij over het origineel het volgende verklaarde: "V: En waar is het origineel? KV: Bij de militaire inlichtingendienst = moekhabaratfera al askari" (CGVS, gehoor p. 8-9). Gelet op deze vaststelling, verzoekers ongeloofwaardig relaas, de verklaring van verzoeker dat zijn kinderen voor het document hebben betaald (gehoor, p. 8) en de informatie in het CEDOCA antwoorddocument SYR2009-044w van 30 april 2009), waaruit blijkt dat het produceren en circuleren van valse documenten een ernstig en vaak voorkomend probleem is in Syrië, wordt aan het "origineel" document gevoegd bij het verzoekschrift geen enkel bewijswaarde gehecht.

2.9. Wanneer zoals in casu het asielrelaas niet geloofwaardig is, is er geen reden om het te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève. Verzoeker kan derhalve niet worden erkend als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.10. De Raad stelt vast dat verzoeker niet om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus verzoekt en dat er in het administratief dossier geen elementen voorhanden zijn waaruit zou moeten blijken dat verzoeker in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd."

2.3. Dienvolgens kan ook in hoofde van verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en geen reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2 van dezelfde wet in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier februari tweeduizend en elf door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M.-C. GOETHALS